

בבית המשפט העליון

רע"פ 8029/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מנחם אופיר

נגד

המשיבה: הוועדה המקומית לתכנון ובניה רמת הנגב

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק עפ"א מיום 21.8.2018 על ידי כב' השופט אלון אינפלד

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' אינפלד) בעפ"א 17-11-34608 מיום 21.8.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' דנינו) בתו"ב 14-02-46821 מיום 5.2.2017 ומיום 23.10.2017 (בהתאמה).

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של שימוש במקרקעין ללא היתר, לפי סעיף 145(א)(2) ו-145(א)(3), 204(א), 205 ו-208 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, ובניגוד לתקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967. בית המשפט קבע כי על פי התכנית הרלוונטית אמורה להיות במקום חניה מקורה, והשימוש המותר הוא לחניה בלבד, וכי המבקש עשה שימוש במבנה החניה לכל הפחות כמשרד ומחסן, ללא היתר. כמו כן, נקבע כי לא ניתן עוד לעשות במקום שימוש כחניה, לאחר שסגר את המבנה שיועד לחניה, בדלת ובקירות.

בתוך כך קבע בית המשפט כי בדרך הילוכו של המבקש "יש משום אמירה המצביעה על העדר מורא מהחלטתה המעין שיפוטית של וועדת הערר שניתנה בעניינו, או מהכרעת הדין שניתנה בהליך דנא", וגזר על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך 20,000 ש"ח; תשלום היטל השבחה בסך 20,000 ש"ח; התחייבות עצמית בסך 40,000 ש"ח; כמו כן, נצטווה המבקש להפסיק את השימוש החורג ולהתאים המבנה להיתר הבניה, לרבות על ידי הריסת החלק הטעון הריסה.

המבקש לא השלים עם פסיקת בית המשפט השלום והגיש על כך ערעור לבית המשפט המחוזי.

2. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור ובתוך כך קבע כי לא נמצא ממש בטענות המבקש בהיבט העובדתי וכי יש לדחות את טענות המבקש בדבר קיומה של הגנה מן הצדק. לבסוף קבע בית המשפט כי העונש שהוטל על המבקש קל מן הראוי לעבירה מסוג זה.

מכאן הבקשה שלפניי.

הבקשה למתן רשות ערעור

3. טענותיו של המבקש הן, בקיצור נמרץ, כי עניינו מצריך את התערבות בית המשפט ב"גלגול שלישי" בשל חשש לעיוות דין. לגישת המבקש, ביטוי לעיוות הדין ניכר בקביעות עובדה ומהימנות שנקבעו נגדו בבתי משפט קמא. כמו כן, טוען המבקש כי שגו בתי משפט קמא עת שדחו את טענותיו לאכיפה בררנית ולשיקולים זרים. לבסוף טוען המבקש כי יש לבטל את היטל ההשבחה שהוטל בעניינו.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה, מצאתי כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה. הבקשה אינה מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינם של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), וכמו כן לא מתעורר חשש כי דחייתה תגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3667/14 קרדי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (1.6.2014)). טענותיו של המבקש והן ממוקדות ברובן המכריע בקביעות מהימנות ובממצאים עובדתיים של הערכאה הדיונית. כידוע, בית משפט זה לא יתערב ב"גלגול שלישי" בטענות כאלו אלא

במקרים חריגים בלבד (רע"פ 3160/16 חוסייני נ' הועדה המרכזית לתכנון ובניה מזרח השרון, בפסקה 14 (4.6.2018)).

למעלה מן הצורך יוער כי המבקש קיבל את יומו בבית המשפט ואף למעלה מכך, שכן כל טענותיו של המבקש נבחנו בתבונה רבה ונטחנו עד דק. כמו כן, לא מצאתי שמץ של פגם בממצאי ובמסקנות ערכאות קמא.

5. בשולי הדברים יוער כי בית משפט זה עמד זה מכבר על כך שבעבירות תכנון ובניה יש להטיל ענישה מרתיעה, במטרה להפוך את ביצוע העבירות לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית (ראו: רע"פ 6665/05 מריסאת נ' מדינת ישראל (17.5.2006)). בהינתן קולת העונש שנגזר עליו, טוב היה עושה המבקש לו נמנע מהגשת הבקשה הנוכחית שלא נמצא בה ממש.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' באדר ב' התשע"ט (17.3.2019).

ש ו פ ט